

Katarína Morvaiová, 14 rokov, Humenné

Sonia a spol.

„Čo je dnes s tebou?! Vstávaj!“ zvriskol na mňa Antonio.

S veľkými bolesťami som sa postavila. Dotkla som sa tváre. Pokožka pod okom bola na dotyk citlivá, zajtra tam budem mať pekný monokel. No super. Keď ma Antonio udrel, letela som takmer cez celú miestnosť. Zastavila ma až stena, do ktorej som plnou silou vrazila chrbtom, ktorý na tom tiež nebol najlepšie. Rýchlo som sa pozviechala, ale keď som vykročila späť k Antoniovovi, do členka mi vystrelila bodavá bolesť. *Do čerta!* Zanáďavala som v duchu, ale predsa som vykročila čo najprirodzenejším krokom k trénerovi. Perfektné! S boľavým chrbtom a vytknutým členkom už dnes veľa nezabojujem.

Keď som k nemu prišla, opýtala som sa: „Pane, nemôžeme si dať prestávku? Potrebujem si po niečo vybehnúť hore.“

Tréner na mňa škaredo zazrel, ale prisvedčil: „Máte desať minút, Ibrahimovová.“

Prikývla som, že rozumiem, a vybehla som z telocvične najrýchlejšie, ako mi to členok dovoľoval. Keď Antonio povie desať, myslí päť, takže som si musela švihnúť. Telocvična bola v suteréne školy, ja som bývala na druhom poschodí a nebol tam výťah, čo celú situáciu ešte viac komplikovalo. No keďže som nemala na výber, vyskákala som po schodoch a potom chvatne odomkla svoju izbu. Z toaletného stolíka som schmatla obväz a zafixovala si členok. Takto tú nasledujúcu pol hodinu hádam zvládnem. Skúsila som sa postaviť. Stále to bolelo, ale vďaka obväzu som zmenšila riziko zlomeniny. Potom som vybehla z izby a letela späť na tréning. Ach bože, aké je to únavné. Prišla som o minútu skôr, čo znamenalo minúta na oddych. Sadla som si na lavičku a napila sa. Antonio prišiel krátko po mne. „Ettevaatust!“ skríkol. To po estónsky znamená „pozor“. Je to prvý rozkaz, značí: pripravte sa na boj! Bože, to ten chlap nikdy neoddychuje?! Podišla som k nemu a zaujala bojový postoj.

Na chvíľočku som porušila pravidlá boja na škole a nakula som Antoniovovi do hlavy. Perfektne som si prečítala všetky kroky, ktoré chce spraviť, a pripravila si protiútok. Uškrnula som sa popod nos a keď tréner zakričal: „Voitlus!“ – „boj“ – skrčila som sa dole a popri tom som mu uštedrila ranu do brucha. Nasledovala spŕška úderov, kopancov. Presne som vedela, čo urobí, no Antonio sa nechcel vzdať. S tým som rátala. On menil taktiku pomaly každých päť sekúnd, ja som sa ho snažila premôcť. Po nejakom čase mi začínali pomaly ale iste dochádzať sily, čo si Antonio, prirodzene, všimol a začal bojovať s ešte väčšou vervou. Cítila

som, že sa o chvíľu zvalím na zem a nebudem vládvať existovať. A takú radosť mu predsa nespravím. Siahla som na dno svojich síl a odsotila ho čo najďalej. Rozbehol sa ku mne, presne podľa plánu. A keď už bol dostatočne blízko na to, aby sa nemohol otočiť, obrátila som sa chrbtom a prehodila ho cez plece. S hlasným žuchnutím padol na chrbát. Cítila som sa, akoby som umierala. Všetky svaly v tele mi horeli od priveľkej námahy. Stála som, zhlboka sa nadýchla a naberala sily. Zatiaľ sa Antonio takmer pozviechal a teraz kľáčal. Musela som ho kopnúť, aby sa zvalil na zem a mohla som ho „zabiť“. Už som zdvíhala nohu s opuchnutým členkom, keď tu zrazu... V hlave som začula hlas mojej najlepšej kamarátky Sonie: „*Nerob to! Skoč oboma nohami!*“

Aj tá stotina sekundy mi stačila na reakciu. Urobila som, ako mi Sonia kázala, a lo chvíľu sme už obaja ležali na zemi, snažiac sa lapiť dych. Rozosmiala som sa. Podarilo sa to. Ako prvej žiačke sa mi ho podarilo dať dolu. Moja radosť ale netrvala dlho, keďže som si uvedomila, že nevládzem dýchať a prestala som sa smiať. Navyše, dnes sa s ním niečo dialo. Tým som si bola viac než istá. „Útok“, ktorý predviedol, bol kombináciou amatérskych cvičení pre začiatočníkov. Nehodí sa to naňho. Vyčerpalo ma to, to áno, ale sčasti to bola vina členka, lebo som nemohla váhu rozložiť na obe nohy a sčasti to bolo preto, lebo som dokopy spala asi tri hodiny. Škola, čo vám budem. Chcela som sa Antonia opýtať, čo sa deje, ale nevládala som zo seba vydať ani hláska. Otočila som hlavu a pozrela som sa smerom k dverám do telocvične. Pri nich stála Sonia, vyškerená od ucha k uchu. Rýchlo som jej poslala správu:

„Ďakujem za pomoc. A teraz už bež, skôr než ťa zbadá.“

„Čakám ťa, neboj.“

„Chod!“

Za celú túto našu neverbálnu komunikáciu vďačíme proroctvu, ktoré hovorí, že keď dvaja ľudia narodení v rovnaký deň a rovnakú hodinu dovŕšia pätnásť rokov, dostanú dar, vďaka ktorému raz spasia svet alebo také niečo. Ja aj Sonia sme boli predtým úplne obyčajné baby, až do našich pätnástich rokov sme o žiadnom takom uletenom tajomstve nevedeli. Až raz, na naše narodeniny, to bol piatok, presne o dvanástej som pocítila náhlu bolesť hlavy a vzápätí som počula hlas: „*Bože, zasa tá migréna.*“ Bol to Sonin hlas, hlas mojej dlhoročnej najlepšej kamarátky, hneď som ho spoznala.

Potom, čo sme to o pár dní povedali rodičom, dali nás spolu na strednú pre deti so zvláštnymi schopnosťami. Chodila tam Evelyn, ktorá dokázala samu seba spáliť na popol

a potom z neho znova vstať, hoci aj na inom mieste. Potom aj George, ten vedel dýchať pod vodou a mohol niekomu prepožičať rovnakú schopnosť, aj keď len na určitý čas. Taktiež ponúkali vyučovanie rôznych predmetov, zameraných na naše „superschopnosti“ a obyčajný človek by si mohol myslieť, že tu praktikujeme čarodejníctvo. Naši učitelia hovoria, že ak sa napojíme na energiu svoju vlastnú alebo na energiu niekoho iného, prípadne vesmíru alebo rôznych starých alebo výnimočných predmetov, dokážeme ovládať elementy, počasie alebo (a to je veľmi nebezpečné a nezákonné) vôľu iných. Táto stredná je fakt super, hoci ja so Soniou sme tu až príliš populárne. Aj keď nie všetci vedia o našich schopnostiach, každý vie, že my sme „tie z proroctva“. A síce som mohla Antoniovi vojsť do hlavy a zistiť, čo sa stalo, neurobila som to. Dôveruje mi a ja jemu. Nechcem túto dôveru zničiť.

Antonio sa pozviechal a vytiahol ma na nohy.

„Toto bolo dobré. Veľmi dobré. Ale daj si nabudúce pozor s tým čítaním v ľuďoch.

Nieko by to mohol nahlásiť riaditeľke.“ Zbledla som a on sa zasmial.

„Ďakujem.“ Zamrmlala som.

Antonio, ešte stále s úškrnom, povedal: „Neďakuj. Dnešný tréning skončíme skôr. Bež.“

Prekvapene som na neho pozrela, ale nič som nepovedala. Len som si zobrala uterák, vodu a kľúče od izby. „*Runnata!*“ – útok. Môj a Soniin tajný kód, ak by nás niekto napadol. V tomto prípade išlo o Antoniovu skúšku mojej pozornosti. Bleskovo som sa zvrtila a zablokovala Antoniovu ranu mieriacu na moju hlavu. Pýtate sa, ako som vedela, že mi mieri práve na hlavu. Je to Antoniov štýl. Vždy, keď útočí zozadu, zasiahne najprv hlavu, aby súpera omráčil a potom...Hádam si to viete predstaviť. Rok som jeho a ostatných učiteľov pozorovala a chytala skúsenosti. Vysvetlím.

Učitelia medzi sebou vedú každý víkend v sobotu v telocvični niečo ako turnaj, kde si precvičujú svoje schopnosti. Žiaci na túto akciu nemajú povolený vstup a ja som tam bola len preto, lebo to Antonio chcel. Začula som, ako učiteľom hovoril, že mám vraj talent a že ho chce rozvinúť. Pod touto zámenkou ma tam učitelia trpeli.

Tréner po mojom zásahu len spustil ruky k telu. „Bež už.“ Povedal s úsmevom. Tak som už bez ďalších komplikácií vyšla na chodbu, kde už ma čakala Sonia.

„Si ty normálna? Čo ak by ťa zbadal? Mali by sme taký príser, aký ešte nikdy.“ vybehla som na ňu.

„Hovoríš to, akoby si nebola rada, že sme zložili Antonia.“ odpovedala s úsmevom a štuchla ma lakťom do rebier.

Antonio patril medzi najlepších bojovníkov na škole, iba samotní majstri ho vedeli zložiť. Zo žiakov som bola prvá, ktorej sa to podarilo, aj to nebol vo svojej koži. Ale áno, bola som šťastná ako blcha. Také vyškerené sme išli so Soniou ku mne na izbu, tak ako po každom tréningu. Asi na prvom poschodí na mňa niekto zakričal: „Ibrahimovová, poďte sem na chvíľku.“ Otočila som sa a oproti mne kráčala profesorka Knightwoodová.

Na škole je asi pätnásť profesorov, ktorí nás učia bojovať (Knightwoodová a Antonio patria medzi nich). Všetci patria ku „kráľovskej garde,“ ktorá má za úlohu chrániť významné osoby.

Mňa Antonio učí bojovať, pretože som ho o to na začiatku roka požiadala. Nechcem mať okolo seba o niekoľko rokov „gardistov“. Určite by sme ich so Soniou dostali, keďže máme spasiť svet či čo. Chodila som na bojové umenia aj predtým, takže som základy už mala. Knightwoodová a Antonio, ako som už povedala, chránia školu a žiakov v nej. A práve Knightwoodová si to smerovala priamo ku mne.

„Áno, áno, idem.“ Soni som poslala správu: „*Chod' do mojej izby, o chvíľu prídem. Dúfam.*“ A podala som jej kľúče, uterák a fľašu. Ona sa len súcitne usmiala, ale to bolo len maskovanie. Aj ona mi poslala správu.

„*Budem sa pozeráť, nenechám ťa v tom.*“

„*Vďaka,*“ odpovedala som a viditeľne sa mi uľavilo. Potom som sa točila a utekala za Knightwoodovou, ktorá okolo nás len tak prefrčala a zamierila hore, asi do riaditeľne. Ja som tam poslednom čase bola dosť často, keďže mi prišli na podvádzanie pri testoch cez puto. Až donedávna som so Soniou musela mať očný kontakt, aby sme sa mohli rozprávať, to znamená, že sme boli mimoriadne nápadné, čo sa opisovania týka, ale pri tých mojich tréningoch Sonia našla spôsob, ako to ide aj bez očného kontaktu. V situáciách, ako je táto, je to mimoriadne praktické.

Ako som čakala, išli sme do riaditeľne. Ale keď sme vošli, hneď mi bolo jasné, že niečo nie je poriadku. Miestnosť bola plná gardistov. Bol tam aj Antonio, ktorý sa tváril nezvyčajne ustarostene, a riaditeľka, s prísnyim výrazom. Ale keď som jej pozrela do hlavy – áno, viem, že by som nemala, ale predsa... – cítila som dve pre ňu nezvyčajné emócie: zvedavosť a prekvapenie. Hneď, ako som vyšla z jej hlavy, som počula, ako na mňa Sonia kričí: „*Čo ti šije?! Čítať RIADITEĽKE myšlienky?!*“

Obe sme mali schopnosť vycítiť, keď tá druhá požíva mágiu a takisto, keď sme si nablízku. Teraz som ale nemala ani najmenšiu náladu počúvať Sonine reči, tak som jej myšlienky zablokovala. Nechápte ma zle, Soniu som mala rada, ale bolo mi proti srsti počúvať niekoho

krik a poučovanie, keď nemám jasno v tom, čo sa deje. Ešte raz som očami preletela po miestnosti. Okrem riaditeľky, gardistov a mňa tam sedel na stoličke oproti riaditeľkinmu stolu ešte nejaký cudzinec. Do pol krku ostrihané hnedé vlasy mal zopnuté do chvosta a kde – tu vykúkal šedivejúci pramienok. Na ňom to však vyzeralo ohromne. Krátka hnedá briadka s fúzmi pôsobili dokonale, ale vyzeral výhražne. Na sebe mal čierne, trocha vyblednuté voľné nohavice a bielu košeľu, ktorá už dávno nebola biela. Rukávy na nej mal vyhrnuté až po lakte a na ruke staršie hodinky s hrubým čiernym remienkom. Celý jeho outfit dopĺňala žltá hodvábná šatka, ktorú mal omotanú okolo krku. Premeral si ma, čo nebolo veľmi príjemné a potom odvrátil zrak. Po chvíli trápneho ticha začala riaditeľka rozprávať:

„Vitaj, Alexandra. Asi sa pýtaš, prečo tu si ty a tento muž. Pán...“

„Lagerfeld,“ doplnil muž.

„Pán Lagerfeld sem prišiel z nezvyčajným návrhom. Chce teba a Soniu zobrať pod svoje krídla a naučiť vás niečo viac o vašej schopnosti. Čo vy na to?“ Riaditeľka nemala o zvyku robiť okolo vecí zbytočné omáčky ale aj tak ma jej priamočiarosť zaskočila. Len som tam stála s vypleštenými očami. Prešiel rok, odkedy sme so Soniou dostali schopnosť. Doteraz to bola pre nás záhada. Nevedeli sme, ako ju máme používať a čo všetko s ňou dokážeme. A teraz sa tu zrazu zjaví nejaký týpek s menom po slávnom módnom návrhárovi a s divným zjavom a chce nás naučiť, ako so schopnosťou zaobchádzať. To všetko bolo také neuveriteľné, až sa mi z toho roztočila hlava.

„Mohli by sme sa s pánom Lagerfeldom porozprávať chvíľu osamote? Samozrejme, ak vám to nebude vadiť?“ posledné slová som adresovala Lagerfeldovi. Ten sa na mňa usmial a odpovedal: „Nie, samozrejme, že nie.“

Nervózne som sa usmiala naspäť sa otočila sa na riaditeľku. Ona sa len bez slova postavila, pokynula gardistom, že majú ísť von a mne povedala: „Päť minút.“

„Ďakujem,“ odpovedala som. Antonio na mňa ešte raz ustarostene pozrel, čím sa ma pýtal, či budem v poriadku. Prikývla som a keď všetci vyšli z miestnosti, otočila som sa na Lagerfelda. Spýtavo som sa na neho pozrela, čakala som, že začne vysvetľovať, ale on na mňa len pozeral tými čiernymi prenikavými očami, ktorými akoby mi videl až do duše. Pochopila som, že chce, aby som prehovorila prvá, tak som sa teda zhlboka nadýchla a začala: „Je to pravda?“

„Áno. Všetko, čo ti pani riaditeľka povedala.“

„Nemala by to počuť aj Sonia?“

„Ona sa ešte nepozerala?“ spýtal sa prekvapene.

Vedela som, čo tým myslí. Sonia sa mohla pozeráť mojimi očami, lenže ja som ju zablokovala. Rýchlo som to napravila a poslala jej správu: *„Sonia, toto by si mala vidieť! Chce nás zobrať preč a naučiť ovládať telepatiu! Počúvaj a potom mi povieš svoj názor. Za žiadnych okolností sem ale nechod'. Ver mi.“*

O chvíľočku nato som pocítila, ako mi vkĺzla do mysle.

„Dobre, už je tu. Kam nás chcete zobrať? A máte tam miesto aj pre zvieratá?“ vychrlila som.

„Dobre, dobre. Len pomaly. Vezmem vás do Ruska. Bude sa vám tam páčiť. Nádherné stavby a veľa miesta na tréning.“

Zalapala som po dychu. Počula som dobre? Do Ruska? Vždy som tam chcela ísť. Plánovala som ho so Soniou navštíviť, len čo ukončíme školu. Takže táto časť bola odsúhlasená ihneď.

„A čo sa týka toho miesta pre zvieratá, je ho tam viac než dosť. Aj pre Kiru a Zura,“ pokračoval s úsmevom. Zato ten môj zamrzol. Ja aj Sonia už roky vlastníme viac – menej divoké, no cvičiteľné šelmy o ktorých nevie len tak hocikto.

„Odkiaľ o nich viete?“ opýtala som sa podozrievavo. On sa na mňa iba usmial a odpovedal:

„Riaditeľka mi o nich povedala.“

„Ako inak. Takže opravte ma, ak sa mýlim. Chcete zobrať mňa, Soniu a naše zvieratá do Ruska a tam nás naučiť používať telepatiu. Správne?“

„Presne tak.“

„Pozrite sa, pane, ako môžeme vedieť, že nie ste len nejaký blázon a že nás nechcete zneužiť? Nebolo by to žiadne prekvapenie vzhľadom na schopnosti a proroctvo,“ povedala som ostro.

„Je to len na vás. Pokiaľ sa rozhodnete, že chcete ísť, tak pôjdete. Ak o mne budete pochybovať, prirodzene, môžete ostať. Nenútim vás,“ uzavrel s pokojom Angličana. Alebo človeka, ktorý má sebavedomie do neba. Už-už som chcela z trucu povedať, že nikam nejdeme, keď sa ozvala Sonia:

„Bud' ticho! Uvažuj. Ak by sme ostali, nikdy sa nedozvieme, ako používať telepatiu, a všetci od nás budú niečo očakávať. Tento muž možno vie viac ako my a ostatní. Okrem toho,

ak by sa z neho vyklúľ nejaký idiot hodný blázince, spolu by sme ho premohli. Predsa len, dve spojené mysle sú lepšie ako jedna, či nie?“

Chvíľu som uvažovala nad jej slovami. Mala pravdu. Tak som nakoniec prisvedčila.

„Ideme. Ale ak sa niečo pokazí, neručím za seba.“

Lagerfeld iba prikývol a vzápätí dnu napochodovali gardisti, riaditeľka a Antonio.

Riaditeľka a Antonio sa ma pýtali, či je to moje finálne rozhodnutie, či si to nechcem ešte premyslieť, či budeme v poriadku a podobné, podľa mňa úplne zbytočné, otázky. Trpezlivo som im na ne odpovedala a pritom som sa nemohla prestať znepokojovať. Nakoniec ma pustili do izby za Soniou, lebo s Lagerfeldom potrebovali vybaviť ešte nejaké papiere a tak ďalej. Keď som odchádzala, Lagerfeld za mnou ešte zakričal:

„Zbaľte si veci a čakajte zajtra o piatej ráno pred školou. Pošlem po vás auto.“

Prikývla som, donútila som sa usmiať a vyšla som z riaditeľne. Jeho slová rozpútali vlnu protestov, veď ako predsa môžeme odísť tak skoro?

Zletela som po schodoch zo štvrtého poschodia na druhé v rekordne krátkom čase, členok úplne ignorujúc. V izbe ma už čakala Sonia úplne zmätená. Samozrejme, ja som na tom bola rovnako. Keď sme skončili s otázkami, na ktoré ani jedna z nás nevedela odpovedať, bolo takmer šesť hodín. Hneď ako si to Sonia uvedomila, vyskočila na nohy celá vyplašená.

„Pane Bože! Už je šesť?! Musím sa rýchlo zbaľiť, nestíham!“

„Len pokoj, pokoj, pomôžem ti. Stihneš, neboj sa,“ povedala som a pobrali sme sa do jej izby. S tým, že nestíha, mala pravdu. O pol hodinu je večera a o trištvrte na sedem jej začína hodina Pozorovania a liečenia rastlín. Podľa mňa úplná zbytočnosť, ale ju to baví. Je to hodina, na ktorej sa napája na energiu rastliny a trošku jej pomôže, aby rýchlejšie vyrástla, aby mala krajšie kvety a podobné somariny. Takto mi to vysvetlila ona a ja som sa viac nepýtala. Asi po pol hodine rozprávania, rozmýšľania a balenia - v tomto poradí - sme neboli o nič múdrejšie. Tak sme teda zišli na večeru - Sonia si dala cestoviny s kečupom a ja perfektne robený steak so zemiakmi. Keď sme si sadli za stôl, Sonia povedala:

„Netuším, ako to môžeš jesť.“

Ja som len s úsmevom prehodila: „To je vec zvyku, nie všetkým sa nám dviha žalúdok pri pohľade na mäso. sme vegetariáni.“

Sonia hrala podráždenú a zazrela na mňa. Často mávame mierne výmeny názorov čo sa jedla týka (väčšinou ich začínam ja). Obe nás to baví, boh-vie-prečo, aj keď ona sa sem-tam

tvári, že by ma najradšej zabila. Keď boli naše taniere prázdne, ona sa pobrala na hodinu a ja do izby zbalíť si veci. Len čo som mala zbalené - zabralo mi to približne trištvrté hodinu – išla som do sprchy a umyť si vlasy. O pol hodinu som bola hotová.

Zrak mi padol na koberec v obývačke s veľkou dierou uprostred. Pri pohľade na ňu som sa smutne usmiala. Jediný raz som tu mala párty a aj to nedopadla práve najlepšie. Evelyn, dievča – fénix ako ju voláme, sa chcela predviesť a tak sa samovznietila. Bolo by to celkom cool, keby sa od nej nechtyl koberec a ona v panike začala behať okolo. Spôsobila, že steny sčerneli a jednému spolužiakovi sa zapálila bunda. Mikinu aj koberec sme síce uhasili, ale za steny som mala ja a Evelyn sedenie u riaditeľky. Steny sme museli samy vymaľovať a ešte aj farbu sme museli kúpiť samy. Sonia sa, prirodzene, pozerala mojimi očami a nakoniec Evelyn sama kúpila farby a maľovala som ja so Soniou. Riaditeľka na to nikdy neprišla.

Kým som sypala čipsy do misky, rozmýšľala som, ako veľmi mi to tu bude chýbať. Z učiteľov asi najviac Antonio. Bol mi ako otec. Na tréningoch bol na mňa prísny, ale inak bol veľmi milý. Svojou výškou v ľuďoch vzbudzoval rešpekt, ale kto ho poznal bližšie, vedel, že je to v podstate dobrák. Vždy si ma zastal pred riaditeľkou alebo inými učiteľmi. A zo žiakov asi Evelyn. Neboli sme bohvieaké kamarátky, ale ona k nám bola najmilšia zo všetkých žiakov na škole. Je ich okolo šesťsto a to už je čo povedať. Budú mi chýbať dokonca aj tie podozrievavé pohľady a šuškanie ľudí okolo. S miskou plnou čipsov som sa uvelebila na gauči. Zapla som telku a nechala zapnutý program, na ktorom bežala nejaká turecká telenovela. Nenávidím turecké telenovely a telenovely vôbec, ale aj tak som iba sedela na pohovke a rozmýšľala nad zajtrajším cestovaním, nad školou a nad rodičmi. Umreli, keď som mala dvanásť. Doteraz som žila s krstnými, ale to nie je ono. Premýšľala som, ako by sa asi cítili, aký by mali s tohto všetkého pocit. Televízor sa po dvoch hodinách vypol, ale na to sa ja už nepamätám. Zaspala som.

Ráno som sa zobudila s jedným čipsom v ruke a jedným polorozžutým na pohovke pod mojou hlavou. Zobudil ma Sonin hlas.

„Dobré ráno.“

„Dobré,“ odzdravila som. Po chvíli som sa ale vyplašene spýtala: *„Koľko je hodín?!”*

Sonia na druhej strane sa zasmiala: *„Tri. Budila som ťa, odkedy som o trištvrté zistila, že spíš.“*

„Ďakujem“ zamumlala som v polospánku. Postavila som sa a zamierila do kúpeľne. Keď som v zrkadle uvidela, že vo vlasoch mám zamotaný rozžutý čips, zahrešila som a išla sa

osprchovať a umyť si vlasy. Hoci som si ich umývala len včera večer. Uh. Potom som sa prezliekla do obyčajných modrých nohavíc a tmavozeleného trička, našla som si niečo najedenie, umyla si zuby a pustila sa do sušenia vlasov. S fénom v jednej a mobilom v druhej ruke som zívajúc lajkovala fotky na Instagrame. O pol piatej som dostala od Soni telepatickú správu: „*Môžem prísť k tebe?*“

Zaskočila ma tak veľmi, že mi mobil takmer vyletel z ruky: „*Prečo nie? Pod', ale máš už len pol hodinu.*“

Do dvoch minút už sedela u mňa. Obe sme sedeli v kuchyni pri stole pili kávu. Ja s extra cukrom, samozrejme. Sonia mala na sebe dlhé čierne voľné nohavice, červené tričko zastrčené do nohavíc a jej milovanú čiernu bundu. Krátke čierne vlasy so zelenými pramienkami mala rozpustené, zatiaľ čo moje po lopatky dlhé ryšavé vlasy boli zopnuté do chvosta.

„Dobré vlasy.“ Podotkla som, lebo normálne tam tie zelené pramienky nemá. Musela som priznať, že jej to ohromne pristane.

„Ďakujem. Robila som si ich už včera, keď som sa vrátila z hodiny, ale keď som sa ráno zobudila, môj vankúš bol celý zelený, pretože som si ich zabudla zatriekať lakom.“

Obe sme sa začali rehoť, keď tu mi zrazu niečo napadlo. „Do čerta!“ zvolala som. Sonia si asi prečítala, čo sa deje, a začala sa ešte viac smiať.

„To vážne?“ pýtala sa cez smiech. Zabudla som totiž zmyť z gauča to svinstvo, čo som mala ráno vo vlasoch. Zvyšných pätnásť minút som strávila čistením gauča a rozprávaním so Soniou. My dve máme asi na problémy alebo malé nepríjemnosti talent. Pokojne by to mohla byť naša ďalšia superschopnosť.

Keď sme sa o desať minút päť rozhodli, že pomaly zídeme dolu, prekvapilo nás, že tam čaká celý učiteľský zbor. Každopádne, keď sme zišli pred školu, učitelia tam boli nastúpení ako vojaci. Samozrejme, že niektorí prišli len tak, do počtu, ale niektorí, ako napríklad Antonio, riaditeľka, Knightwoodová alebo Sonina učiteľka Pozorovania a liečenia rastlín, tam prišli, aby sa s nami rozlúčili. Ale bol tam aj náš profesor veštenia - ďalšej podľa mňa úplne zbytočnej hodiny – ktorý sa na všetkých a všetko pozerá tým nenormálne zastretým pohľadom. Polovica školy ho pokladala za čudáka (k nim som patrila aj ja so Soniou) a druhá polovica za niečo ako malého boha, čo všetko vidí a vie. Na škole bolo asi dvadsať učiteľov a desať gardistov a teraz sa mi zdalo, že tam sú kompletne všetci. Hoci, tí, čo nás dve neučili (a profesor veštenia), stáli vzadu a zaspávali postojacky. Všetci mali na sebe úplne čierne

oblečenie, akoby išli na pohreb. Riaditeľka si neodpustila pár formalít, ktoré som pretrpela so zaťatými zubami, a potom sme sa začali lúčiť. Každému učiteľovi sme sa poďakovali a objali. Ja som ako posledného vystískala Antonia. V tomto rozlúčkovom objatí sme ostali trocha dlhšie, jednak preto, lebo som nechcela pustiť ja jeho, jednak preto, že nechcel pustiť on mňa. Pri ňom sa mi tlačili slzičky do očí, ale rýchlo som ich žmurkaním odohnala. Antonio bol jediný pevný bod v mojom živote. Keď sa mi už všetko rozpadalo pod nohami, bol tu on, moja bútlavá vrba. Nemyslíte si, nemám vo zvyku plakať na ramene učiteľom ani kamarátom. Ja by som to nikomu sama dobrovoľne nepovedala, ale raz, jediný raz som prišla na tréning so zaslzenými očami a Antonio si dal dva a dva dokopy. Potom zo mňa vytiahol, že ma trápia moji rodičia a to, že neviem, ako by sa zachovali, keby sa dozvedeli o mojich schopnostiach. Mali sme super vzťah, ale aj tak. Nemyslím, že som ich poznala natoľko, aby som si mohla predstaviť ich reakciu. Zároveň sa mi za nimi cnelo. Pamätám si všetko: otcove úsmevy popod fúz, keď sa mi niečo podarilo. Mamine nahnevané výlevy, keď som sa v škole pobila. Naše spoločné pikniky a ako sme sa vždy spolu smiali. Samozrejme, že sme sa aj hádali, ale nikdy to nebolo až také vážne. Chýbali mi, hrozne mi chýbali. V ten deň som sa doslova vyplakala Antoniovovi na ramene. Odvtedy sa zmenilo všetko v našom vzťahu žiačka – učiteľ. Teda až na spôsob výučby. Ten je stále rovnaký. Začal si ma viac chrániť. Nie že by to dovtedy nerobil, ale začal sa o mňa viac zaujímať. Nie romanticky, veď má cez štyridsať, ale ako o človeka. Časom sa medzi nami utvorilo puto takmer otec – dcéra. Vždy bol ku mne strašne milý a toleroval mi toho oveľa viac ako ostatným. Po rokoch som mala pocit, že mám konečne rodiča, a teraz odchádzam preč a bohviekedy a či sa vôbec vrátim. Zároveň ma hrýzlo svedomie, pretože ja som sa Antoniovovi spovedala a on ma počúval a len jeden jediný krát bol rad na mne, aby som ho vypočula, a vykašľala som sa na to. Nakoniec mi pošepkal do ucha:

„Tu máš, moje telefónne číslo a bydlisko. Ak by si čokoľvek potrebovala, zavolaj alebo príď.“ Do ruky mi nenápadne strčil poskladaný lístok.

„Ďakujem. Za všetko,“ šepala som.